

Madsen-Mygdalske Linier, om jeg saa maa sige, være kommet med. Det er ganske nødvendigt, for at vi gennem Udstykningsforeningerne kan komme til at arbejde med Statens Midler, navnlig i de Tider, hvor vi har den høje Diskonto. Det er ganske meningsløst, at Udstykningsforeningerne skal give 8 eller 9 pCt. af de Penge, de skal arbejde med; undertiden maa de jo ligge inde med Jorden i 2—3 Aar, inden de kan faa den solgt, og det Rentetab maa selvfølgelig Husmændene, Nybyggerne, bære. Derfor kan jeg slet ikke forstaa, hvorfor man er saa sen i Arbejdet med at faa dette Forslag fremmet. Der skal jo ikke ret meget til. Jeg har tilladt mig sammen med en Kollega, som senere tager Ordet, at stille et Forslag til den højtærede Landbrugsminister om Ændring i denne Lov, og det vilde have været let, hvis man vilde have sat Pres paa, at faa Forslaget gennemført, idet alle naturligvis vilde indse, at det var nødvendigt at faa det med. Men da det ikke er kommet med, finder jeg Anledning til at spørge den højtærede Landbrugsminister, hvad Mening er med det. Der blev afkrævet os dette Ændringsforslag, og der maa naturligvis have været forbundet en Mening dermed; jeg gik naturligvis ud fra, at det betød, at Forslaget vilde blive forelagt og behandlet sammen med disse Lovforslag. Dette er dog ikke lykkedes, og derfor vil jeg gerne vide, hvad Meningen er. Det har stadig været en Fejl ved vor Husmandslovgivning, at vi har faaet den stykkevis, i Stumper og Stykker; derfor er det saa vanskeligt at arbejde med den.

I § 13 er der Tale om Tillægslaan. Da vi ikke kan vente at faa en Ændring gennemført, skal jeg blot lige nævne, at jeg ikke kan indse, hvorfor de Folk, som har faaet Husmandsbrug før Loven af 1917, ikke ogsaa skulde kunne faa noget større Tillægslaan, end her er foreslaaet. Vi har fra vor Side i Folketinget foreslaaet, at de skulde være sideordnede med dem, der har faaet Jord efter Loven af 1917, men det er ikke lykkedes os at faa det gennemført.

Med Formandens Tilladelse vil jeg lige nævne det andet Lovforslag i Forbindelse hermed. Den højtærede Landbrugsminister sagde i sin Indledning, at det, det gjaldt om, og det, der har været ønsket fra alle Sider, var at faa de to Principper til at arbejde Side om Side, og for at faa dem rigtig bedømt i Forhold til hinanden gjaldt det naturligvis om, at man gjorde Vilkaarene saa nogenlunde lige for dem begge to. Dette kan naturligvis være rigtigt, set med Landbrugsministerens Øjne. Men hvordan

skal man saa gaa frem, for at de kan blive stillet nogenlunde lige? Skal man gaa frem paa den Maade, at man forbedrer den daarligste Lov, eller skal man gaa frem paa den Maade, at man forringer den bedste, eller skal man følge begge Principper? Det forekommer mig, at Landbrugsministeren har benyttet begge Principper. Det kan ikke nægtes, at Landbrugsministeren ude i Landet har en Del — forhaabentlig nu færre, men han har haft en Del — ogsaa blandt Husmændene, som har syntes, at den gamle Maade at oprette Husmandsbrug paa var den bedste, naar man vel at mærke kunde gøre det under nogenlunde rimelige Vilkaar. Det kan heller ikke nægtes, at den Gang vi fik Loven af 1921, tog Tilhængerne af det System straalende imod det forholdsvis store Tilskud, som man den Gang bød fra Landbrugsministerens Side, og modtog Loven med meget stor Hjertelighed. Men det varede ikke længe, inden man begyndte at sige som saa: Ja, men til Trods derfor, kan de saa alligevel klare sig? Saa blev man lidt køligere overfor det, og da Tilskuddet blev mindre, blev man endnu mere kølig, og jeg er bange for, at det vil gaa den højtærede Landbrugsminister saaledes, at naar han kommer ud i Husmandskredse og ser, at den eneste Mulighed for, at der kan blive et nogenlunde ligeligt Forhold med Hensyn til Systemet i de to Love, det, som er hans System, og det, som er Systemet i Loven af 1919, nødvendigvis vil være at forringe Loven af 1919, vil den Hjertelighed, som Landbrugsministeren den Gang mødte overfor sit Lovforslag, blive afløst af en isnende Kulde, noget svarende til den Kulde, vi har i Naturen i Øjeblikket.

Den højtærede Landbrugsministersagde, at Princippet i Loven om Husmandsbrug var, at nu behøvede man ikke længere at have samme Forhold mellem Værdien af Bygninger og Jord, nu maatte vedkommende købe saa meget Jord, han kunde, der var ingen Grænser for Jordkøbet Størrelse. Jeg vil gerne spørge Ministeren, hvorledes det skal forstaaes. Der er Grænse for, hvor stort Laan der kan ydes, det kan man se. Men er der Grænse for Vurderingssummen, og hvilke Regler skal man gaa efter dér? Eller vil det gaa saaledes i Praksis — hvad jeg mener det vil, saaledes som Lovforslaget ventelig bliver vedtaget —, at jo flere Penge man har, des mere Jord kan man købe, ligegyldigt om Pengene er sammensparet eller arvet eller erhvervet paa anden Maade? Det vil i Praksis betyde, at ret velsituerede Folk vil kunne erholde den Statsstøtte, som kan ydes i